

Nedělník Adama B. Bartoše (122) Nacionalismus – naše pozice

narodnidemokracie.cz/nedelnik-adama-b-bartose-122-nacionalismus-nase-pozice

20. 2. 2023

V neděli jsem byl v Pardubicích. A protože v sobotu uběhlo rovných sto let od smrti předního národního demokrata, prvního ministra financí Československa, Aloise Rašína, zavzpomínal jsem na to, že to bylo právě v Pardubicích, kde Alois Rašín přednesl svůj poslední veřejný politický projev před svou smrtí. Bylo to na setkání národně-demokratické mládeže, kterou na pardubicku vedl otec „našeho“ Jana Skácela, Čestmír Skácel.

Rašín tehdy na schůzi mládeže vystoupil s proslovem, ve kterém zazněly i jeho „okřídlené výroky“ jako například „co se dělá pro národ, se neplatí“ či „pracovat a šetřit“. Pár týdnů poté byl postřelen anarchistou-atentátníkem Šoupalem před svým pražským bytem, aby 18. února 1923 střelným zraněním podlehl. Pardubické Rašínovo vystoupení dodnes připomíná deska na pardubickém hotelu Zlatá

štika, kde se ono setkání národně-demokratické omladiny konalo. Všechny tyto a další souvislosti jsme si už před lety připomněli ve sborníku **Alois Rašín – České státní právo a vybrané texty.**

Pamětní deska na pardubickém hotelu, foto: Tobiáš Nguyen, ND.

Už dříve jsem připomínal, že jediné dva politické atentáty v historii Československa se týkaly pouze politiků Národní demokracie. Vedle Rašína, který atentátu podlehl, byl podobný atentát proveden i na Karla Kramáře (o čtyři roky dříve, 9. ledna 1919), kterého od smrti

zachránila jen prkenice, kterou měl v náprsní kapse kabátu, podle některých informací **přezka šlí**. Kulka v ní uvízla a nedošlo k průstřelu. Tehdy střílel mladý sociální demokrat Šťastný.

Národní demokracie se pílí, politickým důvtipem, odvahou a tvrdou politickou prací (ale nutno říci, že i souhrou okolností a tím, že její muži byli ve správný čas na správném místě) dostala do vedení nově vzniklého československého státu. Brzy ale začala být nepohodlná – i proto, že Kramář byl proruský, což se už tehdy západním „garantům“ Československa nehodilo. Orientace měla být na Západ, na Francii, Anglii, na USA (jakkoli se po dvaceti letech ukázalo, že to byla cesta do pekel, protože nás Západ – jako vždy – s chutí zradil). Tuto linii naopak reprezentoval Masarykův Hrad a prohradní politické strany, podobně jako u polistopadového ČSFR a následnického státu České republiky to byl Václav Havel a jeho pohůnci. Další prezidenti, Klaus a Zeman (Zeman ale jen ve svém prvním prezidentském období) byli zvoleni také spíše „nedopatřením“ a narušovali tak bezvýhradnou prozápadní zahraničně politickou orientaci státu. Až se zvolením Petra Pávka byla tato „chyba v matrixu“ napravena. Ne, že by Pávek dosahoval kvalit Masaryka – to tím nechci ani v nejmenším naznačit – ale o to větší je u něj zřejmá snaha se do této role stylizovat, podobně jako u Havla. Pávek má navíc bradku a plnovous vpravdě masarykovský a co mu do Masaryka chybí intelektuálně, se snaží nahrazovat vizáží. Docela se divím, že ho v rámci divoké mediální tlačenky před volbami neposadili na koně a na hlavu mu nedali masarykovskou kšiltovku... ale i beztoho už docela chápu, proč většina antikomunisticky naladěných pravdoláskařů volila tohoto bývalého komunistického kádra.

Ale zpět k první republice – Národní demokracie šla brzy od válu, protože se tomuto hradnímu kurzu vzpouzela, vývoj šel navíc doleva, takže podpora konzervativců stále klesala, navzdory dřívějším Kramářovým zásluhám. Po válce se pak Beneš zasadil o poslední drtivý úder, když Národní demokracie nebyla povolena a obnovena – takže na dlouhé dekády přestala existovat. Až do roku 2014, kdy jsme

ji obnovili my a vědomě na ni navázali... Se vši její slavnou minulostí ale neseme i druhou stranu jejího údělu, čímž je nepohodlnost pro systém a šikana kvůli pravdě, které se držíme (viz Kramářovou heslo „pravdou třebaš proti všem“...)

I nás pak provázela mediální šikana, policejní teror, trestní stíhání, všemožné postihy a ostrakizace, protože národně-demokratické (rozuměj nacionalistické) myšlenky stále není dovoleno působit. A to nejen ze strany státu, ale – paradoxně – i ze strany různých konkurenčních vlasteneckých uskupení a iniciativ, které se nás bojí a nevidí v nás partnera, ale konkurenci a protivníka, protože na rozdíl od nich jsme jednoznačně vytýčili svoji pozici, která se s tou jejich nepotkává. A to je pro mnoho současných vlastenců téma natolik nepochopené (nepochopitelné) nebo obávané, že ani v době všeobecného volání po sjednocení (dost často jimi samotnými deklarovaného) a dokonce ani v době přímého ohrožení státu (jak s tomu dnes děje), nás mezi sebe nechtějí pustit. Mají strach. Proto jsme nebyli zváni na podzimní protivládní demonstrace, kde naopak dostávali slovo různí zednáři jako pana Šarapatka a další. Proto „vlastenci“ nechtěli dovolit, abychom se připojili k podpoře Bašty před prvním kolem prezidentské volby. Nyní chystá demonstraci pan Rajchl. I on už jasně deklaroval, že s Národní demokracií nepočítá, podobně jako dříve pan Volný a další „mesiáši“. Mohli bychom se cítit ukřivdění, ale protože jsme strana státotvorná, demonstraci 11. března podpoříme. Budeme tam, i když pódium bude vyhrazeno jen pro ty „hodné“, kteří chtějí systém pouze reformovat, ale v zásadě jim nijak jinak nevadí, nebo, abychom byli přesnější, často jsou motivováni pouze snahou dostat se mezi vyvolené. To poslední, na co by chtěli poukazovat, je téma, které je naopak pro Národní demokracii klíčové – nacionalistický princip a vše s tím související. Tedy smutný fakt, že si nevládneme sami, ale že nám vládnou cizáci, kterým v tom u nás doma pomáhají politici, kteří se sice k češtví nominálně hlásí, ale české krve by se v nich nedořezal. A ti, kteří ji mají, v zásadě s takto nastaveným systémem kolaborují – buď jsou pozitivně nebo negativně motivovaní (ti, co sedí v parlamentu) a

nebo ho jen naoko kritizují, ale nikdy nejdou ke kořenu problému, nikdy nepřekročí červenou linii (ti, co se z neparlamentních pozic snaží dostat do těch parlamentních).

Píši to ne proto, abych si stěžoval, ale abych vysvětlil naši pozici – my jsme totiž z našeho programu neuhnuli, a proto jsme stále nebyli „vzati na milost“ ani na té rádoby vlastenecké scéně. A popravdě – ani se o to nepokoušíme. Snažíme se sice o spolupráci s každým, kdo se vlastenectvím zaštiťuje (a jedno, zda je to „zleva“ či „zprava“), ale prubířským kamenem je právě otázka nacionalismu, která je novodobému vlasteneckému hnutí stále vzdálená. Právě tam často padne kosa na kámen. Ne však v tom smyslu, že bychom si my zakazovali spolupráci s těmito nově rašícími hnutími, stranami či iniciativami, ale právě proto, že nacionalismus je pro ně sprosté slovo a jsou to naopak oni, kdo se spolupráce bojí, či dokonce mají jasné instrukce a těch se drží. Podle našeho hlubokého přesvědčení ale nic jiného než čistý, zdravý a uvědomělý nacionalismus nemůže vyřešit současné problémy, do kterých český národ zabředl...

Mnoho obyčejných lidí, probuzených stále agresivnější, protilidovou a protinárodní politikou českého politického establishmentu (ale nejen českého, vždyť se tradičně z velké části rekrutuje i z Moravy, viz nejnovější vejlupek z Brna, pan premiér Hňup, ale i před ním bylo mnoho po sobě jdoucích premiérů z Moravy: Paroubek, Topolánek, Nečas, Rusnok, Sobotka, jeden dokonce z Bratislavy, takže tady se sice stále nadává na Prahu, ale od roku 2005 jsou u moci premiéři z Moravy a nejen premiéři: z 19 členů Fialovy vlády je jedenáct ministrů původem z Moravy, nevíňte tedy ze všeho Prahu), je stále sváděno na scestí všemožnými „mesiáši“ na jedno použití, kteří sice pěkně mluví a dovedou vycítit to, co lid pálí, ale nerozumějí (nebo spíše nechtějí rozumět), o co tady jde ve skutečnosti. Přitom mnoho z toho, co se dnes děje, si přímo zasluhuje, ba přímo křičí o to, aby bylo správně pojmenováno. Protože jinak řešíme stále jen důsledky, ale nikoli příčiny.

Bohužel se zdá, že v této pasti – kdy místo nacionalismu je nabízeno pouze umírněné a vpravdě pro naše ideové nepřátele neškodné vlastenectví – všichni uvízneme, protože nám všem dochází čas. Přirozené spojenectví nacionalismu a vlastenectví (k jehož navázání a utužení bychom potřebovali čas) je ohrožováno kvapem přicházející války, která sice může toto spojenectví na jedné straně uspíšit, ale bude tomu tak právě už ne v podmínkách míru, který bychom si všichni přáli, ale v prostředí války, které se všichni děsíme. A to už na mnohé věci bude pozdě, protože na „frontě“ sice tyto rozdíly mohou jít stranou a animozity budou hrůzami války jistojistě překonány, ale za cenu velkých obětí a ztrát celého národa. To, čeho mohlo být snadno dosaženo v dobách míru (kdyby k tomu byla bývala vůle), se bude složitě dohánět v době všeobecné zkázy...

Před rokem došlo k ruské invazi na Ukrajinu. Posledním hřebíčkem do pomyslné rakve míru bylo prohlášení V. Zelenského na Mnichovské bezpečnostní konferenci, kde se ukrajinský komediant 19. února 2022 nechal slyšet, že Ukrajina by měla mít jaderné zbraně. Silácká gesta a silácké výroky si vybraly svoji daň. O pár dní později započala SVO...

Uběhl rok a z ničeho jsme se nepoučili, ba naopak. Na téže konferenci o „bezpečnosti“ v Mnichově letos (probíhala přesně po roce – od 17. do 19. února) zazněly podobně provokativní výroky, které s mírem už nepočítají, jen s eskalací konfliktu. Zatímco před rokem se Západ zdráhal dodávat na Ukrajinu jisté typy zbraní a Německo dodávalo jen vojenské přílby, dnes je vše jinak. Jakýsi britský premiér s nebritským jménem a vizáží otevřeně hovoří o zbraních dlouhého doletu a dalších šílenostech, které nás mílovými kroky přibližují apokalypse. A nejde o nepromyšlenost, přerěknutí, politickou nevyzrálou. Je v tom záměr, je v tom plán, je to cíl. Český prezident Pávek se zeleným mozkiem u toho nemohl chybět. Obávám se, že jako podobné provokativní výroky vedly před rokem k zažehnutí ukrajinsko-ruského konfliktu, povedou letošní neméně

nebezpečné výroky – téměř na den přesně rok poté – k otevřenému konfliktu mezi NATO a Ruskem. Z toho nemůže mít žádný normální člověk radost.

I proto podpoříme březnovou demonstraci, na kterou nejsme zváni. Chceme totiž mír, nechceme válku. To je asi ten nejvyšší společný jmenovatel, který my, národovci, můžeme s vlastenci najít, ale obávám se, že tento pragmatický přístup bude pouze jednosměrný – od nás, národovců, k liberálům typu Rajchla, Svobodných, Trikolóry a podobných uskupení, kteří se u slova nacionalismus ošívají a červenačí. Ale i to je tradice Národní demokracie – když přišlo k ohrožení republiky (Protektorát, druhá světová válka), byl Rašínův syn Ladislav ochoten spojit se i s čertem (Klementem Gottwaldem), protože republika (stát, národ) byla v tu chvíli na prvním místě. My to máme podobně. Spojíme se s každým, kdo bude chtít český národ zachránit. Zároveň ale platí, že kdo se nás bojí, i kdyby o českém národě sebevíce básnil, ve skutečnosti sleduje jiné cíle a o český národ mu nejde.

To mějme na paměti v příštích týdnech a měsících...

Vlasti zdar!

Adam B. Bartoš

předseda Národní demokracie

Další příspěvek